

1 Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas, tas ir, Tiberijas, jūrai.
2 Bet Viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem.
3 Tad Jēzus uzkāpa kalnā un tur apsēdās ar Saviem mācekļiem.
4 Bet Pashā, jūdu svētki bija tuvu.
5 Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie Viņa, Viņš sacīja uz Filipu: "Kur pirsim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?"
6 Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.
7 Filips Viņam atbildēja: "Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums."
8 Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Viņam saka:
9 "Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divi zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?"
10 Jēzus sacīja: "Lieciet, lai ļaudis apsēstas!" Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās - vīru vien kādi pieci tūkstoši.
11 Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.
12 Bet, kad viņi bija paēduši, Viņš sacīja Saviem mācekļiem: "Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!"
13 Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušas tiem, kas bija ēduši.
14 Kad nu ļaudis redzēja, kādu zīmi Viņš bija darījis, tie sacīja: "Šis tiešām ir tas pravietis, kam jānāk pasaulē."
15 Bet, Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.

Šī notikums kalnā tik ļoti atgādina situācijas daudzās šodienas baznīcās! Īpaši, kad draudzēs notiek pilnsapulces, bet tajās - atskats uz nodzīvoto laiku, atskaites, situācijas apzināšana, tad līdzīgi jautājumam Filipam - "Kur pirsim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?", draudzes mācītāji, vismaz pie sevis, nereti domā - kur lai rod līdzekļus turpmākai baznīcas pastāvēšanai!? Šī Rakstu vieta ir pilna ar interesantiem momentiem un principiem, kas māca kā no piecām maizēm un divām zivīm var paēst vismaz 5000 vīru, plus sievas un bērni - vismaz kādi 15000 cilvēku.

2 Bet Viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem. Cilvēks - tas arvien nozīmē vajadzības. Vajadzības pēc drošības, vajadzības pēc iztikšanas, vajadzības pēc veselības un labsajūtas, vajadzības pēc pašizpaušmes, vajadzības pēc novērtējuma, vajadzības pēc piederības kādai kopībai, vajadzības pēc mīlestības - daudz vajadzību. Bet, mēs redzam, ka šie cilvēki nesekoja Jēzum tādēļ, ka tiem vajadzētu Dievu un Pestīšanu, bet zīmju dēļ, ko Viņš darīja slimajiem. Atmosferā laikā šur tur veidojās kuplas draudzes, kas tikpat ātri iznīka, kad baznīcās pārstāja izdalīt humāno palīdzību. Ar lietotām mantām ilgtermiņā piesaistīt cilvēkus Dievam tomēr kaut kā neizdevās, kaut gan sākums likās cerīgs. Tāpēc - mani motīvi nākot pie Dieva arvien ir pārdomu un iekšējas sijāšanas vērti.

5 Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie Viņa, Viņš sacīja uz Filipu: "Kur pirsim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?" 6 Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt. Kristus uzdod šādu jautājumu savam māceklim Filipam, bet arī ikvienai draudzei, ikvienam kristietim, ikvienam mācītājam šodien gribot pārbaudīt cilvēka domāšanas gultni. 7 Filips Viņam atbildēja: "Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums." Filips ir kā labs grāmatvedis. Viņš ātri savā prātā izkalkulē cilvēku skaitu, apzina esošos līdzekļus, apzina maizes cenas tirgū, "PVN 21%", visu aplēš un izdod eksperta slēdzienu - "Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums." Tomēr šis slēdziens tiek balstīts uz to, kā mums nepietiek, pilnīgi izslēdzot Dieva klātbūtni.

Tālāk vārdu ņem Andrejs. 8 Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Viņam saka: 9 "Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divi zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?" Andrejs ir dabūjis vismaz vienu sponsoru maza zēna izskatā. Šis zēns ir unikāls ar to, ka savā bērna attieksmē viņš ir gatavs to visu arī noziedot, liekot to Dieva rokās. Bet arī šeit parādās šodien tik populārs domu gājiens - dod, vai nedod Dieva rokās, tikpat jēgas nekādas, tad ko tur vispār censties!? Dievs rada pasauli no savas gribas, bez kādiem izejmateriāliem, bet šeit Kristus ir tikai kā divas bezjēdzīgas rokas, kas nespēj neko.

10 Jēzus sacīja: "Lieciet, lai ļaudis apsēstas!" Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās - vīru vien kādi pieci tūkstoši. 11 Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās. Kāds Dieva vārda pētnieks norāda, ka šeit Kristus cilvēkiem atgādina 23. Psalmu - Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. 2 Viņš man liek ganīties zāļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. 3 Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. 4 Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina. 5 Tu klāj man galdu, maniem ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai. 6 Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr.

11. Pantā mēs lasām, ka Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus nevis nopūtās sakot - nu tad vismaz es viens pats paēdīšu, bet - izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.

Zivis ir Dieva radības, kas izaug bez cilvēka pieliktajām pūlēm. Arī labība - tāpat. Tas viss ir Dieva dāvana šai pasaulē vēl pirms cilvēks tajā ienāk. Pirmais devējs ir Dievs. Cilvēks pārtiek no tā, ko Dievs viņam dāvājis. Un te ir runa ne tikai par labību. Pārtika, nauda, cilvēka talanti, prāta izdoma, sirdspukstu skaits - cilvēkam tas viss ir dāvāts no Viņa. Bet kādā brīdī cilvēks var sākt uzskatīt, ka viss, kas viņam pieder, ir tikai un vienīgi viņa pūļu rezultāts, bet Dievs pārtiek no cilvēka ziedojumiem. Mēdz notikt arī tā.

Šajā stāstā var redzēt to, ka Dieva doto cilvēks no savām rokām ieliek Dieva rokās - maizes, zivis, un tad Dievs to dod atpakaļ cilvēkam pārpilnībā. Lai iegūtu pārpilnību, cilvēks savu ierobežoto ieliek Dieva rokās, lai no tām atpakaļ saņemtu pārpilnību. Bet, ja cilvēks neuzticas Dievam, tad viņš parasti izlems ietaupīt.

7 Jau kopš savu tēvu laikiem jūs arvien esat novērsušies no Maniem baušļiem un neesat tos ievērojuši. Tad nu atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums, saka Tas Kungs Cebaots, tad jūs atkal sakāt: kā tad mēs lai atgriežamies? 8 Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? - ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. 9 Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krit jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat! 10 Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klēti tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! 11 Un Es padzīšu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots, 12 lai arī visas tautas jūs daudzīnātu par svētīlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt, saka Tas Kungs Cebaots.

Domājot par šodienas daudzām luterāņu baznīcām - aukstām, tumšām, tukšām, nīkstošām, ar tekošiem jumtiem, lauku mācītājiem, kas spiesti kalpot 4 draudzēs, jo tas dod jēl kādu iespēju kaut nedaudz "savilkto galus kopā", kāds prāvests man teica - ja katrs luterānis baznīcā **regulāri** reizi mēnesī noziedotu vienu latu, visi mācītāji būtu uzturēti un baznīcas salabotas. Visi luterāņi - tas ir tie, kas jebkad kristīti luterāņu baznīcā... vienu latu. Bet, ja divus, vai trīs!?

Redziet, mēs dzīvojam pasaulē, kurā Dievs visu ir dāvājis cilvēka dzīvošanai vēl pirms mēs šeit ienācām. Ūdens, tīrs gaiss, auglīga zeme. “No tā, kas ir Tavs, mēs Tev pienesam” - tiek teikts dievkalpojumā pienesot ziedojumus. Pasaulē, kurā ir zaudēts Dieva tuvums, Dievs ir dāvājis arī baznīcu, kur cilvēks var nākt, un nostāties Dieva priekšā ar visādām savām vajadzībām - lielām un mazām. Dievs ir dāvājis principus baznīcas pastāvēšanai un augšanai. 10 tiesas ziedošana ir viens princips. **Bet otrs - kopība.** Pirmais bez otrā nenes efektu. Iespējams, ir jānonāk vispirms līdz tam otram, lai nonāktu līdz pirmajam. Mazas skudras spēj uzbūvēt neaptverami milzīgu māju pateicoties savai **kopībai**. Viens princips, viens likums, viena kārtība dzīvo tajā ikvienā. Neviena skudra nesaka - es atnāku tikai svētkos, vai kad *parādās noskaņojums...* To dara tikai kristīti cilvēki.

Bet, ja katrs draudzes loceklis, visi kā viens, un viens ka visi, vienotos kopībā glabājot Dieva doto baznīcu, visi būtu paēduši un vēl pāri paliktu labiem darbiem. Dievs mums ir devis, bet mēs esam pārvaldnieki. Neieliekot Dieva rokās tās piecas maizes un divi zivis ir šaubas vai 15000 todien kalnā paēstu.

Es šodien gribu pateikt milzīgu paldies visiem tiem cilvēkiem, kas sirsnīgi apmeklēja dievkalpojumus, ziedo savai baznīcai naudu, laiku, talantus, labas idejas un darbu. Es gribu pateikties visiem tiem, kas piedalās diakonijas akcijā un nes tās pilnās papīra pakas ar pārtiku, lai vēl kāds varētu paēst rītdien šajā pasaulē. Jūsos var redzēt šo mazo zēnu, kas piegājis pie Kristus liek viņa rokās to, kas viņam ir. Tā mēs varam būt Kristus miesa šai pasaulē. Šī pasaule sen ir iegrozīta pēc cilvēku alkatības likumiem ar netaisnu atalgojuma sadali un cilvēku strādīnāšanu svētdienās. Un tā ir realitāte. Bet kaut kādā veidā, neskatoties uz to visu mēs varam palikt Kristus miesa šai pasaulē. Varbūt nebrīvi savas dzīves izkārtojumā, bet brīvi ticībā un ticības principos.

12 Bet, kad viņi bija paēduši, Viņš sacīja Saviem mācekļiem: "Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!" 13 Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušas tiem, kas bija ēduši.

Āmen.